

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXX (24)

No. (števil.) 45

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

11. novembra 1971

Glasovanje v Združenih narodih o Kitajski

Celemu svetu je bilo znano, da je Amerika (USA) celih 20 let s svojim mogočnim političnim in gospodarskim potencialom blokirala sprejem komunistične Kitajske v družino Združenih narodov, češ da je ta napadalna in ne miroljubna, in da sploh ne izpolnjuje zahtevkov ustavne listine ZN. Vsak razsoden človek je moral vedeti, da ta nenaravna igra, ki izključuje iz svetovnega zbora narodov država z več kot 700 milijoni ljudi, ne more več dolgo trajati, a nihče ni predvideval, da se bo ameriški popolni preokret izvršil prek noči. Ameriški prezident Nixon je svoje vrste politična osebnost, ki ljubi hipna iznenađenja. To svojo posebnost je že ponovno pokazal in dokazal, nazadnje z nenavadno ostro politiko zamrznevanja cen in plač v notranjosti Amerike in pa z nabitkom 10% dodatne uvozne tarife za vse inozemske uvoze. Zelo redki so bili, ki so ta drastični ukrep sprejeli brez velikega začudenja, saj je bilo zopet in zopet objavljene iz Bele hiše, da Nixon o kaki uradni regulaciji plač in cen noče niti slišati.

Torej, z eno besedo: Nixon rad uporablja taktiko šoka, ki ljudi iznenadi in celo pretrese. Če je ta način izražanja ogromne moči, ki je nakopičena v ameriškem prezidentstvu, psihološko in politično uspešna ali ne, se bo pokazalo kdaj kasneje, ko bodo bombastične napovedi morale roditi ustrezne sadove. Trenutno je preprodaj ugibati, kakšni bodo ti sadovi in koliko bo med njimi piškavih.

Letos meseca julija je Nixon na televiziji iznenadil svoje državljane in ves svet z napovedjo, da poide na obisk v Peking. O tem sedaj že vrabci čivkajo po strehah. Da pa bo obisk sploh izvedljiv, je bilo treba najprej izpolniti gotove pogoje komunistične kitajske vlade. Med prvimi je bila sprememba ameriškega stališča glede članstva kitajskih komunistov v Združenih narodih in istočasnega izrona iz ZN nacionalistov s Formoze, kjer imajo Amerikanci velika vojaška onorišča in sedmim edinico svoje vojne mornarice v obliki med Formozo in kitajsko celino. Sicer se je hitro začela zapletati, posebno še zato, ker je Nixon izjavil, da iskanje stikov s kitajskimi komunisti ne bo šlo na račun nobenega dotedanjega ameriškega prijatelja, s čimer je zlasti mislil na Formozo. Pekinški predsednik vlade Čuenlaj je bil drugega mnenja, dosledno in vztrajno zahtevalo izron čunkajškega. Spor se je nujno prenesel na ZN, kjer je ležala končna odločitev z glasovanjem držav članic ZN.

Kar se je tu zgodilo po dolgih, ostrih in celo neprijateljskih razpravah, je šlo že v zgodovino. Amerika je prvič v svojem svetovnem statusu kot prva vellesila doživela ogromen, ponižujoč mednarodni poraz. A poraz sam ni bil tako boleč kot skoraj histerično obnašanje delegacij na splošno, ki so po glasovanju v zborovalni dvorani ZN skočili na noge, od veselja poskakovali in nekateri celo plesali, vsi pa divje ploskali, izražajoč svoje navdušenje nad ponižanjem države in naroda, na čigar prsih se je več kot polovica teh razgrajavev naravnost hranilo. Udarec je bil hud. Prva učinkovita reakcija kongresa se je izkristalizirala v zavrnitvi celotne predvidene vsote nad 3 milijarde dolarjev za pomoč tujini, ki jo je zavrnil z znatno večino senat. To pomeni enako hud protitudarec za tiste nove, male države, ki so nedavno jubilirale nad porazom svoje dojlje, sedaj pa je prišlo iztizenjenje. Ali naj sedaj gredo po pomoč v Peking?

Bolj kot posledice glasovanja v ZN bo koristno in poučno razmotriti glavne napake, ki jih je zagrešila v tem oziru Nixonova vlada. V mednarodni politiki velja staro, preizkušeno načelo, da je nevarno in večidel škodljivo vlade po svetu postavljati v važnih mednarodnih odločitvah pred izvršeno dejstvo. Ravno to pa je Nixon napravil dvakrat zapovrstjo: Najprej z napovedjo poti v Peking, nato pa z med-

TRENJE MED NARODNIM ČUTENJEM IN PARTIJSKO LINIJO

NOVO REŠEVANJE NARODNOSTNIH PROBLEMOM

Vse od svojega prevzema oblasti, si je jugoslovanska komunistična partija prizadevala, da bi, po idejah Marxa in Lenina, zbrisala s površja vsak izraz posameznih narodnosti v Jugoslaviji. Govorilo se je o „ljudstvih“, skušali so se izpeljati načrti o skupnem edinem jeziku, večkrat je bilo otežkočeno kulturno delo posameznih narodov. Vendar narodi niso klonili pred rdečim nasiljem, kakor niso klonili v tisočletnem boju za obstoj.

Tako je režim bil prisiljen, da za svoje lastno dobro spremeni taktiko. Kakšen je nov odnos partije do narodnosti, in kako daleč je ta nova smer od prvotnega Leninovega nauka, po katerem narodov sploh ni, oziroma jih je treba zbrisati s površja, priča Kongres kulturne akcije Srbije, na katerem je na seji dne 29. oktobra sekretarka Centralnega komiteja Zveze komunistov Srbije, Latinka Perović, podala precej konkretno in jasno nov program KP na narodnostnem in kulturnem polju.

Sekretarka Perović je zagotavljala, da je vrednost narodnega vprašanja prav v tem, da je dejavnik, ki krepi pozicije socializma in zagotavlja nacionalno enotnost, svobodo celotnega razvoja, kulture slehernega med jugoslovanskimi narodi. Samo tista zasnova, ki temelji na enakem položaju in pravicah vsakega naroda v jugoslovanski skupnosti, nima potrebe, da kulturi določa državne meje, kot tudi obstoj socialističnih republik, kot državnih skupnosti ne ogroža celovitosti takega naroda in njegove kulture. To velja tudi za kulturo srbskega naroda.

Latinka Perović je nadalje dejala, da so nastale možnosti za svobodo jezika in kultur narodnosti, za izražanje njihove narodnostne celovitosti v okviru Jugoslavije, za njihovo sodelovanje z matičnimi narodi. Socialistične sile Srbije v vsakem vprašanju, tudi kar zadeva jezik, izhajajo iz svojih splošnih opredelitev v narodnostnem vprašanju.

Pred očmi imamo to, kar je znanost potrdila o enotnosti jezika Srbov in Hrvatov, a tudi to, da je nedotakljiva pravica vsakega naroda, da imenuje svoj jezik tako, kakor hoče, in da ga razvija v taki obliki, ki se mu zdi

avtentična. Prav tako mislimo, da teh vprašanj nikoli ni mogoče reševati brez dogovorov institucij vseh republik, v katerih se ta jezik govori. V razpravljanju o srbohrvaškem, to je hrvaškosrbskem jeziku ne bi smeli zanemariti tudi potrebe po proučevanju in spoznavanju slovenščine in makedonščine kot tudi jezikov narodnosti v Jugoslaviji. Skupnost, ki omogoča svobodno gibanje sredstev in dela, mora biti pripravljena tudi za večjo idejno in duhovno povezavo v sebi in s svetom. Država, še manj podržavljena partija, ne more izčrpati možnosti stikov na tem področju.

Narodnost in kultura

Seveda se sekretarka Perović ni mogla izogniti problema narodnosti in kultur. Priznala je vrednost kulture za narodnost, a to — narodnost —, pojmuje v „socialističnem“, ne pa „meščanskem“ konceptu, kar pa je posledica marksističnega dialektika. Narodnost je prej ko slej enaka in vloga kulture v njej gre preko trenutnega vladajočega režima.

„Zreducirati kulturo na njeno nacionalno razsežnost pomeni omejevanje in zapirati. V samem nacionalnem okolju, ko nacionalno postane izključno merilo, pa mora kultura postati sredstvo nacionalne oziroma vsake trenutno vladajoče politike. Prva žrtev te ekskluzivnosti postaja kultura sama, ki ne more živeti v okviru enega naroda. Njene vrednosti so tako nujno ogrožene.“

„Biti moramo pravi socialisti,“ je poudarjala, „da prepoznamo in preprečimo prodiranje meščanskega nacionalizma in nacionalistične ekskluzivnosti. Vsaj toliko pa moramo biti demokrati in se upreti temu, da bi se v strahu pred nacionalizmom vrnil k stalinističnemu preziranju nacionalnega.“

V socialistični družbi bi morale biti več enakopravnosti. Brez enakopravnosti kot nogoja skupnega življenja narodov ni mogoče prisluhniti poletu črnogorske in makedonske kulture, dejansko razumeti zapletenost in posebnost kulturnega razvoja Bosne in Hercegovine, poznati kulturo slovenskega naroda, ki je odigrala bistveno vlogo v boju za samoohranitev slovenskega naroda. Brez enakopravnosti ni mogoče

Najprej bi bilo treba urediti članstvo Pekinga in Taipeja (Formoze) v ZN; se trdi, da bi bilo brez težav mogoče sprejeti celinsko Kitajsko, potem šele napovedati Nixonovo 'mirovno potovanje'. Po toči zvoniti ne pomagajo! Odprto tudi ostane vprašanje, ali se bo posrečilo Ameriki s pomočjo kitajske komunistične vlade prilepiti na globoko odprto in krvavečo rano ameriškega zapleta v vietnamsko državljansko vojno in revolucijo dovolj velik obliž, kakor bi Nixon rad. Bati se je, da ima v Čuenlaju slabega zaveznika, na kar namigujejo vesti z dostavkom, da je osebnostno angažiranje ameriškega predsednika v tako težka in usodna pogajanja s smrtnim sovražnikom Amerike, brez skrbnih diplomatskih priprav in poskusov, zelo nevarna zadeva.

A Nixon očitno hoče imeti tako. Doma se v nekih krogih namiguje, da je predsednikovo oko prek vseh teh in takih nevarnih, na brzo roko izvedenih političnih in gospodarskih obratov, totalno nasprotnih vsej politični črti njegovega samega in njegove stranke, da je torej njegovo oko uprto v prihodnje volitve jeseni 1972, na katerih hoče za vsako ceno zmagati. Pričakuje, da mu bo taka drzna politika pripomogla do zmage, češ da jo ljudstvo občuduje in odobrava. V koliko ima prav, bo pokazala bližnja prihodnost. Dal Bog, da bi se njegovo pričakovanje uresničilo — se pravi, da bi se njegovi načrti za svobodni svet pozitivno razvijali in zaključevali, drugače bo ta svet borbo za svobodo zgubil. Komunistem je na celi fronti na pohodu.

La situación de la prensa en Latinoamérica

El presidente de la comisión de libertad de prensa de la Sociedad Interamericana de Prensa (SIP), Germán E. Ornes, dijo que la situación del periodismo en el continente es muy mala en lo que respecta al ejercicio de la libertad de expresión.

Ornes, director propietario del matutino "El Caribe", de Santo Domingo, indicó que la libertad de prensa ha desaparecido en muchos países de manera total y en otros está severamente restringida.

El periodista dominicano fue elegido para presidir la comisión de libertad de prensa en la reciente asamblea de la SIP celebrada en Chicago.

Dijo que son contados los países del continente donde existe plena libertad de prensa y citó entre éstos a Costa Rica, Venezuela Estados Unidos, México y la República Dominicana.

ohraniti sleherne razlike, ki pomeni posebnost nacionalnega izraza, med kulturo hrvaškega in kulturo srbskega naroda. Če bi bile pregraje, Hrvatje v Srbiji in Srbi na Hrvaškem ne bi mogli imeti vse svobode razvoja in ne bi mogli ohraniti enotnosti svojih nacionalnih kultur.“

Seveda indirektno Latinka Perović prizna, da so bile zgodovinske napake, in da se še danes pojavljajo nasprotna težnje (gotovo zlasti v partiji, prežeti od Leninovega nauka). Takole pravi:

„Pri vseh posebnostih, zgodovinskih in sodobnih, ima položaj kulture in družbene zavesti v merilu državne skupnosti in enotne socialistične družbe veliko pomen, ki so skupne v vsej Jugoslaviji. Toda vsako zanikovanje nacionalnih kultur, čeprav, v obliki teze, da so nacionalne značilnosti kulture v socialistični družbi odveč in da so se preživele, bi pomenilo vsiljevati vsemu kulturnemu življenju značilnosti kulture najševilnejšega naroda. V

SR Srbiji bi bila takšna zasnova izraz velikosrbskega nacionalizma. Sodobna socialistična misel ne zapira oči pred tem, da so tudi danes v naši kulturi tokovi, ki razpihujejo nacionalno in drugo nestrpnost vpreženo v antisocialistični odpor. Tako v preteklosti kot v sodobnem življenju je boj s tem pogoj, da spoznamo, povežemo in okrepimo tisti, kar je napredno in socialistično pri lastnem narodu. To ni samo odgovornost politične partije, ki je na oblasti, do sistema. To je odgovornost do same kulture, do prihodnosti socialistične revolucije.“

Če je enakega mnenja kot sekretarka CK ZK Srbije tudi ostalo partijsko vodstvo, iz prakse še ni jasno. Predsavlja pa njene izjave gotovo priznanje nemoči partije spričo nacionalnih problemov, kot so jih prvotno zamisljali, pa tudi so dokaz, da je moč narodov večja kot moč katere koli stranke, pa naj ima še tako absolutno oblast.

Proslava 20-letnice Rožmanovega zavoda

V nedeljo, 31. oktobra, je bila v Adroguju veličastna spominska slovesnost. S koncem letošnjega šolskega leta mineva namreč dvajset let, odkar je bil ustanovljen tedaj škofov zavod, ki se pa od smrti škofa Rožmana dalje imenuje njemu v spomin „Rožmanov zavod“.

Proslava 20-letnice je bila celodnevna prireditev. Ob 11 dopoldne je delegat dušnih pastirjev g. msgr. Anton Orehar daroval sv. mašo na zavodskem vrtu. Že dopoldne se je zbralo okoli 400 rojakov. Ljudsko petje med mašo so vodili zavodski gojenci. Berili sta brala bivši in sedanji zavodar.

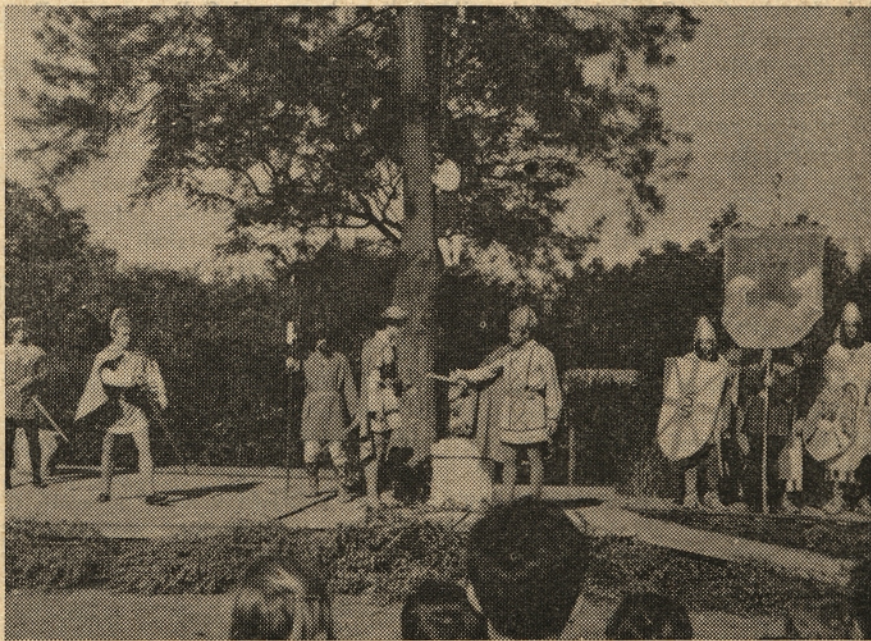
Pridiga g. delegata msgr. Oreharia

Po evangeliju je imel g. msgr. Orehar pridigo, katere glavne misli je navezal na 20-letnico Rožmanovega zavoda. Vodilna misel je bila: Jasnost o poslanstvu. Razplet je naslednji:

„Ko opazujemo tragiko gibanja za 'tretji svet' med duhovniki Južne Amerike, občudujemo njihov idealizem in dobro voljo v borbi za pravičnost, pa so ob tem zgrešili duhovniku bistveno in lastno versko poslanstvo, se zamislamo v poslanstvo Rožmanovega zavoda in svojega dela.“

Škof Rožman se je bridko zavedal poslanstva, katerega je sprejel ob pristanku na škofovsko službo v Cerkvi. Zato se je tega kot človek bal in branil.

(Nad. na 3. str.)



„Poslednje ustoličenje“, ki so ga predvajali zavodari in gostje v Adroguju za 20-letnico Rožmanovega zavoda

Titov državni obisk v Washingtonu

V zadnjem času sta v Severni Ameriki zbudila pozornost dva dogodka: Nixonov obisk v Peking in Titov v Washingtonu. O tem nam iz New Yorka z datumom 1. 11. 1971 dr. L. P. pošilja sledeče poročilo:

Brali smo ob času Nixonovega obiska v Jugoslaviji, kako je bil z njim zadovoljen in navdušen. Spraševali smo se, kako je bilo mogoče, da se je ameriški predsednik dal izvabiti tako daleč, da je romal v Kumrovec in se tam usedel na posteljo, v kateri je bil po pripovedovanju Broz rojen. Ta Nixonova izredna gesta je bila povod za ugibanja, da mora čutiti nenavaden osebni odnos do jugoslovanskega diktatorja. Ugibanja so bila dovolj očitno potrjena ob Brozovem obisku v ameriški prestolnici.

Kdor je v teh dneh zasledoval televizijske slike o Brozovem gibanju po prestolnici in je brskal po časopisju, da bi bil našel obširne opise o razvoju njegovega obiska, ni mogel biti zadovoljen. Vse je bilo bežno, kratko, precizno, pa brez vsake poante; celo veliki Brozov prijatelj in podpornik The New York Times je bil skromen v svojem poročanju. Morda je bil temu deloma kriv nastop dva dni poprej jugoslovanske delegacije v ZN, ki je v odločilnem trenutku odločno nastopila proti Ameriki in pomagala izsiliti glasovanje za strahotni ameriški poraz.

Sicer se pa državni obiski poglavarjev tujih držav odvijajo v Washingtonu po običajnem ritualu in Broz se v tem pogledu ni razlikoval od drugih. Edina zelo vidna razlika se je kazala v dveh nenavadnih posebnostih, in sicer v popolni izolaciji gosta od slehernih stikov s publiko na ulici ali kje drugje, in pa v nenavadnem, za ameriškega prezidenta več kot izrednem obnašanju do svojega gosta.

Vse dni bivanja v Washingtonu se Broz s svojo ženo niti od daleč ni pokazal ljudem na cesti. Iz Andrews letališča so ga s helikopterjem prepeljali naravnost v Camp David, prezidentov kraj za odmor in počitek, od tam pa spet na isti način izločili na ograjeni trati v ozadju Bele hiše, in tako je šlo naprej. Varnostne odredbe so bile najbolj precizne in najbolj tesne, kar se jih prestolnica spominja, kakor je bilo brati v listih. Poročevalci seveda za vsako tako stvar najdejo razlago in opravičilo, kadar se jim zdi vse le preveč pretirano. Zato so diskretno namigavali, da so bile izkušnje, ki si jih je nabral njegov komunistični tovariš Kosygin v Kanadi odločilne za varnostne ukrepe Washingtona. Zemljani smo pa vajeni pri sprejemih tujih državnih glav gledati pester povorke z množico policije na motorjih ali celo na konjih okrog odprtega avtomobila, kjer glavaru tuje države z obema rokama odzdravlja navdušenim pozdravom neštev

te množice na obeh straneh ceste. Za vse to so nas pri Brozu oškodovali. Zakaj, je jasno na dlani. Rajnki prezident Kennedy je skoraj skoprnol od strahu pred osmimi leti, ko je zvedel, kaj se dogaja z Brozom v New Yorku. Nixon je to vedel. Zato je bila tudi pot po deželi načrtovana tako, da ni bilo nevarnosti, da bi se kaj takega ponovilo. Times je poročal, da se bo iz Los Angelesa odpeljal naravnost v Ottawa v Kanadi. Torej, za varnost je bilo preskrbljeno, kakor se za diktatorja spodobi.

Druga razlika je bila ves čas opazna v obnašanju ameriškega predsednika do gosta. Ni znano, da bi bil kateri njegovih prednikov na enak način povzdigoval svojega gosta in mu javno zažigal kadilo, da ga prištevata med največje državnike na svetu. Kateri bi utegnil to vzeti za žalitev. Najbolj "hecen" pa je bil ameriški predsednik, ko so ga kazali na televiziji in na slikah v časopisju, kako je kot v nekaki eks-tazi kar plesal okrog Broza in njegove žene in ju prijemal za roko ali okrog pasu. Nixon je sicer znan po svoji telesni gibčnosti in okretnosti, a kar smo videli to pot, je šlo preko meje. Izpričuje pa to njegovo obnašanje, da je na Brozu nekaj "požni", kakor se v ljudskem žargonu reče. Ta resnica se potrjuje tudi v izrazih hvale, ki jih je Nixon sipal zanj pri državnih večerji v Beli hiši: "On je voditelj svoje barve, ki razume humor in ima čudovit spomin. Je odličen poznavalec ljudi in mi smo se z njim zelo dobro razumeli. In nič se nas ne boji."

Kaj se bo bal takih državnikov, ki iščejo pri komunistu nasvetov za svojo politiko? Iz slik je bilo videti, kako se Broz te svoje vloge zaveda. Drži se resno in gospodovalno, dočim se njegov gostitelj od same sreče smehlja.

Rezultati njunih razgovorov, kjer je Broz Nixonu poročal o obisku tov. Brežnjeva in o svojih obiskih po svetu, so zajeti, kot po navadi, v končnem komuniqueju. Tam beremo, da je bila politika Jugoslavije o neopredeljenosti važen činitelj v mednarodnih odnosih. Kajti države, ki tako politiko zasledujejo, morejo aktivno prispevati k reševanju svetovnih problemov. Broz je bil zelo zainteresiran na Nixonovih iniciativah glede zunanje politike; Nixon pa je zopet zagotovil interese Združenih držav za jugoslovansko neodvisnost in njeno neopredeljeno pozicijo.

Uradni komuniqueji so navadno koncizni in malo povedo, vendar pa izražajo bistveno vsebino razgovorov. Tako je tudi tukaj slučaj. Če bi človek iskal v njem kako besedo o kakršni koli ameriški pomoči Jugoslaviji v primeru nevarnosti, bi nič ne našel. V tem oziru je bolj zgovoren uvodnik v New

York Times-u, ki pa seveda nima nikake uradne veljave, čeravno je ta list priznana avtoriteta v analiziranju političnih problemov. Pod naslovom: "Voditelj tretjega sveta" (Leader of the Third World) ta list slika Broza kot vodilnega politika v skupini neopredeljenih držav. Toda mi bi dodali, da prav tretji svet s smrtjo Nehru-ja, Nasserja in z izgonom iz države Nkhromaha v Ghani dejansko samo životari, in je še v takem stanju Broz izgubil v njem vodilno vlogo. Kje so časi kongresa tega tretjega sveta v Belgradu! Vendar mu Times, to vlogo še vedno pripisuje, magari da se slavljenec ob takem pisanju samo muza. Kar je gotovo bolj važno, je ugotovitev Times-a, da je ohranitev neodvisne Jugoslavije — pa naj jo ali ne vladajo domači(1) komunisti — jasno v največjem interesu Združenih držav in vseh evropskih zaveznikov. Zato naj Washington nudi vsako praktično pomoč v ta namen, razen direktne vojaške obveze, ki bi jo predsednik Tito itak ne mogel sprejeti.

Tak je nazadnje debeli konec še tako dobrohotnega in prijaznega sprejema poglavarja male države pri močnikih tega sveta. Kakor kaže, dejansko ni Broz v Washingtonu dosegel ničesar drugega kakor kup laskavih gest in besed v svojo osebno slavo, svoji domovini pa, katere varnosti in blagru naj taki državni obiski veljajo, je očitno malo ali nič koristil. Verjetno se ni položaj Jugoslavije v očigled grožnje z doktrino Brežnjeva s tem obiskom kaj prida izboljšal, pa naj še tako povzdigujejo Broza kot voditelja "tretjega sveta". Bo že prav blizu resnice odgovor nemškega kanclerja Brandta, ki ga je dal na vprašanje znanega CBS televizijskega poročevalca Kronkita: alj misli, da se doktrina Brežnjeva ne nanaša na Jugoslavijo? Dejal je, da upa tako, a ni nikake garancije.

Brandt je med zapadnimi politikami na svetovni areni gotovo mož, ki Brežnjeva med vsemi najbolj dobro pozna. Sam je kot vodilen evropski politik vodil dolga pogajanja z njim v smislu svoje "Ostpolitik" in ve, s kom ima opravka. Čeprav bi človek za dobro svoje domovine mnogo rajše odpravil njegovo mnenje z zamahom roke, ga trda realnost situacije sili drugače. Da ni Jugoslavija po vojni proti našim prizadevanjem padla pod komunizem, bi bila danes zunaj "socialističnega" tabora, verjetno, članica NATO in bi kot taka mirno in v varnosti motrila vznemirljive dogodke znotraj socialistične skupine. Danes je v nevarnosti, kaj se bo z njo zgodilo jutri, in njen predstavnik, čeprav češčen kot eden "največjih svetovnih državnikov", ji preteče nevarnostne more odstraniti, ker je komunizem in je njegova domovina komunistična. Tako je stanje.

Dr. L. P.

„Nevarnost, ki grozi Cerkev je ta, da zdrkne v plitvost in povprečnost neke določene kulturne govornice, ki samo zakriva praznoto. S tem bi Cerkev izdala človekovo globino. Če je to res, je prav, da damo alarm.“

Kardinal Jean Danielou

„Osservatore Romano“ (španska izdaja), 3. okt. 1971

Kongres Mednarodnega katoliškega izseljenskega odbora

Vršil se je od 29. septembra do 2. oktobra 1971 v „Domus Mariae“, via Aurelia 471, v Rimu. Letošnje leto je imel poseben pomen, ker je minilo 20 let, kar je bil odbor ustanovljen. Hkrati se je praznovala tudi 100-letnica ustanovitve nemške Rafaelvereine.

Dne 29. septembra dopoldne je bilo slavnostno zborovanje, na katerem je govoril predsednik odbora James J. Norris iz USA, za njim škof msgr. Witter iz Munstra kot predsednik nemške Rafaelove družbe, potem kard. Canfanonieri, prefekt kongregacije za škofo, kamor spada komisija za turizem in izseljenstvo. Predsednik njen je bivši nuncij msgr. Clarizio iz Santo Domingo, tajnik pa msgr. Zagon, Madžar, bivši tajnik kard. Mindszentyja. Zborovanja se je udeležilo par sto ljudi. — Isto dopoldne nas je sprejel sv. oče Pavel Pavel VI. ob dveh popoldne v Klemeninski dvorani v Vatikanu. Govoril o potrebi in lepoti dela za izseljenstvo, posebej je omenjal trpljenje Pakistana. Po govoru smo mogli nekateri osebno pozdraviti sv. očeta, začudil se je, ko sem mu povedal, da sem Slovenec iz Argentine.

Študijske razprave so na kongresu trajale naslednja dva dneva. Udeleževali so se jih zastopniki izseljenskih odborov iz vsega sveta: Argentina, Avstrija, Anglija, Avstralija, Brazilija, Kanada, Čile, Belgija, Holandska, Egipt,

Malta, Francija, Nemčija, Irska, Italija, Japonska, Poljska, Španija, Švica, Turčija, Portugalska, Venezuela, Argentina sta v odsotnosti predstojnika škofa msgr. Jorge C. Carrerasa zastopala tajnik Hrvat p. Lino Pedišić in blagajnik msgr. Anton Orehar. Poleg teh dveh je bila rodod iz Jugoslavije Črnogorka kot zastopnica Turčije.

Najprej je bil razgovor splošno o socialno-pastoralnem delu za izseljenke, blagajniško poročilo, poročilo zastopnikov iz posameznih držav. Posebno zanimivo je bilo poročilo Argentine o načrtu za emigracijo v državah takojenovanega Južnega pola, ki obsega Argentino, Čile, Paragvaj in Bolivijo.

Zborovanja so se udeležili tudi zastopniki Mednarodne Caritas, Združenih narodov ter medvladnega odbora za naseljevanje.

Zadnji član je zboroval izvršni odbor, ki vsako leto izvoli izmed sebe odbornike za novo poslovno dobo, katere potrdi potem sv. stolica. Argentina je vedno zastopana v tem odboru kot stalna članica po predsedniku arg. katol. izseljenskega odbora.

Taka zbroovanja so važna zaradi stikov, ki jih dobijo zastopniki posameznih držav med seboj in z osrednjim odborom ter predstavniki rimske kongregacije.

Msgr. Anton Orehar

Iz pisma iz domovine

Naročnik Svobodne Slovenije je dobil od znanca iz domovine pismo, v katerem je med drugim povedano, da je doma še vedno pisemska cenzura. Pravi tole:

„Kar pa zadeva pisanja po pošti tu ali pa onstran meje, pa dobro vem, da se nekatera pisma še vedno odpirajo. Neki poštni uslužbenec je raje pustil dobro plačano mesto, kot da bi odpiral pisma, kakor mu je bilo naročeno, ker

je to nasprotovalo njegovi vesti. V pisemh oz. na pismu se seveda ne vidi, da je bilo odprto. Posebno velik greh za tukajšnji režim je, ako opazi, da je kdo propagandist tega ali onega tiska. Če Ti torej v pismu kaj pošljem, se mi v pismu ne zahvaljuj. Napiši samo, da... (tu je napisano geslo, ki ga iz razumljivih razlogov ne objavljamo). To bo dokaz, da ste v redu prejeli mojo pošiljko časopisov ali izrezkov iz tukajšnjih časopisov.“

Po izidu ZBORNIKA SVOBODNE SLOVENIJE je vsako leto zanimiv odmev bravcev te bogate knjige. Eni hvalijo bolj to poglavje, drugi zopet drugo. Med odmevi na zadnji Zbornik, ki so polni hvale, pa izstopa zanimanje bravcev za poglavje „Boj slovenske manjšine v krški škofiji na Koroškem — Avstriji, za verski pouk otrok v slovenščini“. To zanimanje je gotovo posledica krivičnega napada gosposvetkega župnika Mucherja, ki je dosegel tudi to, da se je zbudilo zanimanje rojakov za trpljenje in boj naše narodne manjšine na Koroškem.

„Bariloški pevčki“ v Buenos Airesu

Letošnja sezona nudi ljubiteljem zborovskega petja bogato izbiro. Razne organizacije, pa Colón („nemška sezona“) so pripeljali vrsto zborov iz Evrope. Obiskali so nas zbori iz obeh Amerik (odkritje: univ. zbor iz Mina Gerais). Gostovanja iz notranjščine Argentine (Rosario, zlasti pa „Coro polifónico de Córdoba“) so pokazala, da bi še kdo mogel častno zastopati državo na kakšnem evropskem tekmovanju.

Tudi otroških in mladinskih zborov je bila kar vrsta. Dunajski „Sängerknaben“ to pot kljub dovršenemu obvladavanju petja (in pri „operetah“ odra) niso ogreli, medtem ko so kakšni „Pevčki iz Mendoze“ v Cervantesu pokazali velik napredek, čeprav res bolj tehničen kakor glede izraznosti.

Pa tudi v slovenski skupnosti se je med mladino zganilo. In je prav tako. Ne zapravljajmo talentov, ki nam jih je Bog dal... številni in uspešni nastopi pred našo in pa pred tujo publiko so to pokazali. „Imeti uho“ je brez dvoma velika osnova za nadaljnji razvoj.

Pred tedni pa so nas obiskali „Bariloški pevčki“ („Niños y jóvenes cantores de Bariloche“). Zbor vodi Lučka Kralj-Jermanova, in med pevčki so poleg Josjé, Sandre, Hansa Alberta in Rockyja tudi Nevenka, Katica, Martin. Na vseh koncertih je bilo slišati našega Gallusa — toda če se ob njihovih koncertih ustavimo, je to zato, ker njih obisk, ob nastopih otroških zborov v Buenos Airesu, pomeni — dogodek.

Koncert v Metodistični cerkvi sredi mesta (28. X. 71), znani kot eni najbolj akustičnih tukajšnjih dvoran, je bil posvečen religiozni glasbi. Prišel se

je z gregorijanskim petjem in že ob prvih zvokih 46. psalma smo začutili, v čem je kvaliteta zbora. Vsaka pesem ima svoj značaj, vsaki pesmi odgovarja njen svojski ritem pa tudi dinamika. In tu je res bilo XIII. stoletje, to je res bila molitev in — kar pogrešamo včasih celo pri zelo znanih zborih — tu je tisto dovršeno prelivanje faz napetosti in počitka, značilnih za gregorijansko petje. Po „Molitvi“ Albižanov — komaj slišni pa vendar pretresljiv krik na pomoč! — sta nas dva Gallusa in med njima en Orlando Lasso vpevala v polifonijo. V Lassovem „Adoramus Te, Christe“ se glasovi prebirajo v kontrapunktu, melodije skoraj ni, medtem ko se pri Gallusu — v „Pueri concinite“, pa v kristalni „Diffusa est gratia“ — kontrapunkt meša z močnimi melodičnimi stavki. Kljub prepletavanju, kakšna čudovita — preprostost! Sledile so tri črnske duhovne pesmi. Zanimivo je, vzemimo „Nobody knows“, da se pri najrazličnejših priredbah noben prireditelj ni dotaknil melodije in še v harmonizacijah se ločijo predvsem po stopnji simplifikacije. Zdi se, da je dirigentka izbrala najbolj preprosto priredbo, verjetno zato tudi najlepšo, kar smo jih zadnja leta tu mogli slišati. Če je pesem „I'm goin' to sing“ zastopal negro spirituals z močno sinkopiranim ritmom, je bila „My Lord, what a morning“ pretresujoča v svoji mirnosti. Ob koncu se pesem zgubila samo še v dihi in ob opisu dne, „ko bodo zvezde pričele padati...“, začutimo pretresujočo globino, iz katere samó je mogla taka pesem nastati. Začutimo pa tudi, da je za skrbjo dirigenta — fraziranje! — in pa za obvladanjem glasov iskati še

kaj drugega... „Noche anunciada“ Ariela Ramireza (solistka z lepim glasom in z občutno interpretacijo) ter čilenska božična „Ay si, ay no“ sta zaključili prvi del.

Dowlondovi skladbi sta ob melodičnem bogastvu pokazali tudi mlado moštvo peterih različnih flavt. „Pastorale“ (J. Ch. Pez) je kot ilustracija bukoličnega pejzaža kakšnega angleškega slikarja XVIII. stoletja. Osrednji skladbi druge polovice koncerta sta bili Bachov koral „Richte dich, Liebest...“ ter opevanje Kristusove okrvavljene glave, oboje ob spremljavi orgel. (Homero Perera). Dve Bachovi umetnini, ob katerih pa ne orgelske umetnosti spremljevalca ne občutno petje ni moglo zakriti, da je med hladnim mestecem ob Nahuel Huapi in vročim Buenos Airesom 1700 kilometrov pa tudi 30° C razlike... Sledila je Flagrova „Hallelujah“ in pa, kakor da bi bil za otroke napisan — dovršeno zapeti Mozartov „Ave verum“.

Bolj kot ob spodrsanju v tem delu koncerta, se mi zdi umestno ustaviti ob ugotovitvi, da sta barvi zbora in teh orgel različni. Dvomi, da bi spremljeni registri ali pa drugačno ravnanje s pedali rešili ta problem. — „Heilig ist der Herr“, Sanctus iz Schubertove Nemške maše, je bil zapet tako dovršeno, da je skoraj pokrtil pomislek, ki bi ga imeli o vključitvi te pesmi v spored. (Moč govornice besede res lahko — v dobrem teatru se to tudi rodi! — prav z nižanjem glasovnega volumna, prehañanjem v piano, naraščajo. Toda ori skladbah kakor so Aleluje, Sanctusi ali je res samo navada našega ušesa. — Pričakujemo taki pesmi nekako „prirojeni“ fortissimo?) — Pregolesija „Amen“ (iz Stabat Mater) je — ob

prav nabiti dvorani — zaključil lepi večer.

Osrednji koncert (30. X.) v Avli Magni medicinske fakultete pa nam je odkril še druge registre tega zbora. (Koncerta dan kasneje, na katerem sta poleg tega zbora nastopila še Coro polifónico nacional ter Coro polifónico nacional de niños se poročevalci ni utegnili udeležiti). Večer se je pričel z Gallusom, medtem ko so skladbe (XIV — XVII stoletje) predstavljali anonimni avtor s „Pastorcico non te aduermas“, Presenti („Dal lecto me levava“), obe ob spremljavi piščali, Isaac s tolikokrat in tako različno harmonizirano „Innsbruck, ich muss dich lassen“, Morley z „Now is the mont of maying“, ki jo uvedejo piščali in v kateri se je sopranino res dovršeno poigraval z lahkotno se prelivajočim netglasnim petjem, ter „En Belén están mis amores“ neznane skladateljca.

Tri španske narodne so pričele drugi del večera. Koliko skrb v „Si la nieve resbala“, igrivost v „Tarari“, nežnost v „No llores niña bonita“! „Kozlaško uspravanko“ v priredbi Lojzeta Bratuža-Sočenka je dirigentka gotovo izbrala zaradi svojevrstne melodije, za mnoge pa je bila tudi poklon rojaku. Goričanu, ki mu je življenje teklo ob petju Bogu in narodu in se tudi — prav zaradi ljubezni do slovenske pesmi — trudi izteklo... Poskočnemu „Marcho skače“ je sledil aplavz, ki ga ne pevčki ne poslušalci še dolgo ne bodo pozabili. Ramirezova „Vidalita de la mitarra...“, prekomplecirana, da bi „vitala“, pa dve otroški (mehikanska) „Los caballos“ in Dublancova „Es-rralla“ in noskočni reprezentant argentinske folklore „Sombrenito“, so bile pesmi svetlejšega tona, da sta se za

njimi bolj odražali dve črnski duhovni. (Baržunasti naravni glas mladega baritona je vodil pogovor z zborom v „Somebody is knockin' at your door“) Guastavina z besedilom in melodijo prevzema joča „Se equivocó la paloma“ in pa Ville-Lobosa „O trenzinho“ sta zaključila uspešni koncert. Kljub brezhbitni interpretaciji zadnje pesmi bi si želeli še hitrejšega ritma, pa tudi večje dinamike. Aplavz dobesedno „skoraj do stro-pa napolnjene dvorane“ je izrazil čustva publike. Dodane pesmi, med njimi „Tengo una muñeca“, „I'm goin' to sing“ ter „Nos vamos a nuestras montañas“, so pokazale, kako je važno, da so dodane pesmi vsaj takega kalibra — če ne večjega — kakor so bile one na sporedu.

Dovršene intonacije, točni vstopi — na prst ene roke bi lahko naštel vstopje, v katerih dinamika ni bila pri vseh pevcih enaka — pianissimi, redkost ne le pri otroških zborih, res nenavadna ekspresivnost, možnost podoživljanja, na drugi strani pa spretnost podajanja, ko so se ti glasovi enakomerno in z lahkoto dvigujejo, vedno zvesto spremljajoč besedni in melodični izraz. Ni druge razlage: tu so mlada grla, ki pa leta in leta hodijo v staro trdo šolo. Ni druge razlage in tudi druge poti do uspeha ne.

Lučka Kralj-Jermanovi je njena v družini skozi rodove gojena muzikalnost gotovo dala dragocene osnove, a takih in podobnih uspehov s svojimi pevčki ne bi dosegla, če ne bi bilo tudi stalnega študija, poglobljanja v pesmi, tenkočutnega ravnavesja v čustvu, kar je vse znala prenesti tudi v mlada „reca. Dirigentki kakor vsem pevčkom lahko samo iskreno čestitamo.

S. P.

Novice iz Slovenije

NOVA GORICA — Na solkanskem pokopališču so 30. oktobra odkrili spomenik nagrobnik pisatelju Francetu Bevku. Pisateljica žena, ki je kmalu nato sama umrla, je takoj po Bevkovi smrti naročila doprni kip in zasnovno spomenika prof. Akad. Borisu Kalinu, ki je spomenik tudi izdelal. Sedaj v istem grobu, na pokopališču nad reko Sočo, počivajo France Bevk, njegova žena Davorina in hčerka Jerica.

GOLNIK — Inštitut za pljučne bolezni in tuberkulozo na Golniku je septembra slavil 50 letnico delovanja. Predstojnik Inštituta dr. Dušan Fortič je na proslavi orisal lika zdravnikov dr. Roberta Neubauerja in dr. Tomaža Furlana, ki sta s svojim delom pripomogla tej ustanovi do izrednega ugleda.

LJUBLJANA — Šest največjih slovenskih pohištvenih podjetij (Meblo iz Nove Gorice, Brest iz Cerknice, Marles iz Maribora, Stoli iz Kamnika, Novoles iz Novega mesta in Javor s Pivke) si že dalj časa dogovarjajo za skupno nastopanje. Te dni je tik pred podpisom pogodba o konzorciju, ki bo v bodoče usklajeval posamezne proizvodne programe, bedel nad smotno delitvijo dela in zastopal vse in posameznika na tujih tržiščih.

LJUBLJANA — Zveza komunistov Slovenije je sklenila ustanoviti koordinacijski odbor za mednarodno obveščanje. Odbor bo združeval vse, ki imajo kot temeljno ali vzporedno dejavnost tudi informativno-propagandne stike s tujino (Tiskovni svet Socialistične zveze delovnega ljudstva, sekretariati za informacije, za notranje zadeve in narodno obrambo, Slovenska izseljenska matica, inštituti, ki raziskujejo javno mnenje, gospodarska zbornica, turistična zveza, itd.). Med najvažnejše politične naloge odbora bodo poleg stalnega spremljanja stanja na tem področju spadali tudi problemi v zvezi z emigrantskim tiskom, obveščanje zdomcev in informiranje tujine o naših političnih zadevah.

CELJE — V celjski tovarni perila „Toper“ je 300 delavk stopilo 2. oktobra v stavko, ker je podjetje zavlačevalo izplačilo za nazaj po novih določilih sporazuma o „delitvi dohodka“. Podjetje bi moralo izplačati skoraj 2.500.000 dinarjev razlike; izgovarjalo se je, da bi to izplačilo poleg rednih plač preveč pretreslo podjetje. Toda delavke niso hotele ničesar slišati o podaljšanju rok. Podjetje je obljubilo izplačati 70% vsote takoj, ostanek pa po novem letu.

DOBRNA — V tem zdravilišču so se zbrali na posvet strokovnjaki rev-

matologije iz Slovenije in Hrvaške, nekaj pa jih je bilo tudi iz Nemčije in Francije.

LJUBLJANA — Na Gospodarskem razstavišču so 2. oktobra odprli razstavo cvetja, sadja in gob.

MARIBOR — Metalurški inštitut iz Ljubljane je priredil v štajerski metropoli 14. strokovno posvetovanje metalurgov Slovenije. Na njem so ugotavljali pomen znanstveno raziskovalnega dela v črni in barvisti metalurgiji.

TRBOVLJE — Trboveljska občina je dodelila 14.000 kv. metrov zemljišča v Gabrskem za gradnjo „montažne dvorane za sestavljanje osebnih avtomobilov“ podjetjem Investicijski biroji Trbovlje (IBT), Rudis in Strojne tovarne. Direktor IBT Karel Forte je povedal, da se pogajajo z zahodnonemško tovarno BMW za sestavljanje avtomobilov, vendar pa so pogajanja še v začetni fazi. Pač pa so se z BMW že februarja dogovorili za izdelavo nekaterih delov v trboveljski tovarni.

LJUTOMER — Ljutomerski vinogradniki so vložili v Gradcu tožbo proti tvrdki Bouvier in Hansmueller, ki prodajata avstrijska vina pod oznako „Ljutomerčan“, kar je v nasprotju s predpisi obeh dežel pa tudi s pogodbo pariške unije za zaščito industrijske lastnine iz leta 1948.

P. ODILO HANJSEK — umrl

Prišlo je žalostno sporočilo, da je v Bogu zaspal p. Odilo Hanjsek. Umrl je po dolgi bolezni. Pokopali so ga 2. novembra pri sv. Trojici v Slov. Gorici. P. Odilo je bil rojen 30. 9. 1895 v kraju Pristava pri Zibiki v mašnika je pa bil posvečen 10. 7. 1921.

Umrl so od 10. do 12. oktobra

LJUBLJANA: Josipina Gliha r. Gorisček, Alojzij Zajc kmetovalec, Majda Komar predmetna uč v p., Ivana Krašovec r. Umek, Franc Jerančič, Marija Mlačič r. Peterneil, Viktor Kegelj višji kmet. tehnik v p., Edo Vujčić up., Viljem Klemenc (85) inšp. drž. žel v p., Marija Mencinger r. Minkuš.

RAZNI KRAJI: Drago Majer (94) šol upr. v p., Trbovlje, Alojz Avbar zidar, Daljni vrh; Pavel Kump dipl. inž. agr., Kranj; Dr. Rihard Pintar odvetnik v p., Celje; Francka Potočnik delavka, Prezid; Maks Istenič uradnik, Dravljice; Ana Mehkovec gospodinja, Kresniške poljane; Dr. Janez Potočnik, Dvor pri Polhovem Gradcu; Jože Blažič bivši trg. na Mirni; Anton Janša skladiščnik, Log pri Brezovici; Nežka Ponikvar r. Zalar (92), Staje; Vincenc Rozman upr. (94), Dravljice; Inž. France Legat, Bled; Pavla Suša r. Pečar (86), Zagorje ob Savi; Žan Gliha Kostanjevica; Danica Kogoj šol. upr. v j., Koper; Ivanka Černe r. Šuštar (77), Sp. Zadobrova.

PROSLAVA 20-LETNICE ROŽMANOVEGA ZAVODA (Nad. s 1. str.)

čitve, škoduje nam to, da po prvi žrvi, ki smo jo doprinesli, ko smo zapustili domovino, ne znamo doprinesiti druge težje in važnejše, da bi zapustili sami sebe in sebičnost svoje skupine.

Vodstvo zavoda in po svoje vsi rojaki, smo odgovorni, da bo Rožmanov zavod izpolnil poslanstvo, ki ga ima: Vzgojiti v gojenci slovenskega krščanskega izobraževca.

Po končani maši so se rojaki poslužili zavodskih prostorov in senčnih kotičkov po zavodskem vrtu za opoljudanski odmor in kosilo. Naj že tukaj izrazimo iskren: Bog plačaj! vsem gospe in gospodičam, ki so vodile in pomagale v kuhinji, vsem darovalkam peciva ter članom SFZ in članicam SDO za strežbo pri kosilu! Veliko je bilo priprav in dela, posebno ob nepričakovano visokem številu rojakov. Vsem smo res hvaležni in se vam že vnaprej priporočamo za drugo leto! Medtem pa se vas homo spominjati med dobrotniki pri naših molitvah.

Ves čas je bila v učilnici razstava vseh števil „Zavodarija“, to je notranji list, ki ga izdajajo gojenci sami. Izhaja že od začetka, vsako leto od časa do časa. Tudi za 20-letnico so zavodariji izdali posebno jubilejno številko na off-set v 300 izvodih, ki bi sama zase zaslužila posebno obravnavo. (Če bi se kdo zanimal, je „Zavodarij“ še na razstavljen, zanimiv je posebno zaradi celotnega pregleda Rožmanovega zavoda od začetkov do danes). Poleg „Zavodarija“ so bila razstavljeni ročna dela in risbe (svinčnik in tempera).

Oko tih treh novodolne bi bivši zavodarij, Marijan Zorko, kot napovedovalec, začel slavnostno akademijo. Točke proslave so bile: govor vzgojnega vodja

g. Franceta Urbanija, govor bivšega zavodarja g. inž. Jožeta Zaklja in govor v imenu staršev g. Rajmunda Kinklja. Objavljamo iz posameznih glavne misli:

Govor vzgojnega vodje Fr. Urbanija

„Bodite srčno pozdravljeni v tem koščku našega slovenskega občestva v Argentini. Skupaj z vami se veselimo danes 20-letnice ustanovitve škofovega zavoda, kot ga je poimenoval njegov ustanovitelj škof Gregorij Rožman. Po njem se ta ustanova sedaj imenuje „Rožmanov zavod“, prevzvišenemu v priznanje in zahvalo za vse delo, ki ga je za ljubeznijo brez mej opravil do smrti v korist vseh izseljencev in še posebej do tega zavoda, ki mu je bil kot punčica v očesu in njegov dom v tujini, kot se je sam večkrat izrazil.

„Pred dvajsetimi leti je bil ta zavod ustanovljen ne samo kot malo semenišče, ampak po zgledu škofovih zavodov v št. Vidu, tudi za vzgojo zavednih katoličanov in Slovencev, v katerem koli stanu ali poklicu bi razvijali svoje kasnejše življenje.

„Če kdaj, potem gotovo ob 20-letnici pravičnost zahteva, da izkažemo hvalečnost vsem predstojnikom, predvsem g. rektorju dr. Fr. Gnidovcu in g. špiritualu dr. F. Zaklju, ki sta vsak na svojem področju tako vestno in požrtvovalno skozi dvajset let bogatila gojence s svojim verskim in narodnim poučevanjem, prepričevanjem in opominjanjem. Predolgo bi bilo naštevati vse delo, ki sta ga opravila g. rektor in g. špiritual v teh dvajsetih letih. Njihov trud in požrtvovalnost sta omogočila, da se je zavod ohranil v pristnem duhu njegovega ustanovitelja škofa Rožmana.

Ta obletnica pa je tudi najlepša prilžnost, da se iskreno in globoko zahvalimo vsem našim dobrotnikom. Mislimo

SLOVENC V ARGENTINI

Osebnostne novice

Družinska sreča. V družini ing. arh. Franca Perniša in njegove gospe Marje roj. Deleau se je 23. oktobra rodil sinček, ki je pri krstu prejel ime Maksimilijan. — V družini ing. arh. Jureta Vombergarja in gospe Marjete roj. Debeljak so tudi dobili sinčka; rojen je bil 7. novembra, klicali ga pa bodo za Ivana Jožeta.

Poročila sta se 5. novembra v kapeli Rožmanovega zavoda v Adroguju prof. Tine Vivot in prof. Marjana Hribar. Ženin sta bila za pričo ga. Iva Viktor in g. Bogo Pregelj, nevesti pa g. Viktor Hribar in g. Ljudmila Hribar. Poročil ju je g. Rode Jurij. Novoporočencema iskreno čestitamo!

V soboto, 23. oktobra sta se v cerkvi sv. Juda Tadeja v Ituzaingó poročila g. Janez Urbanija in gđc. Antonija Sušak. Za pričo sta bila ženina mati ga. Marija Urbanija in nevestin oče Marko Sušak. Poročno sv. mašo in poročne obrede je opravil župnik g. Štefan Novak ob asistenci premeta Franca Novaka.

Gen. Bartolomé E. Gallo — umrl

V ponedeljek 7. t.m. je nenadoma umrl argentinski brigadni general Bartolomé E. Gallo. Pokojni se je rodil 10. septembra 1892 v La Plati. Kmalu se je posvetil vojaški karieri, v kateri je prišel do najvišjih mest in važnih funkcij. Zaradi političnih razlogov je bil leta 1945 upokojen, pa ga je vojaška oblast po Osvobodilni revoluciji leta 1955 rehabilitirala in povišala v generala čast.

Pokojni general Gallo je bil znan po svojem demokratskem čutenju in protikomunističnem prepričanju. Kot tak je bil velik prijatelj narodnih skupin, katerih domovine trpijo pod komunističnim jarmom. Bil je tudi velik prijatelj Slovencev. Tako je ob priliki proslav 25-letnice naše narodne tragedije, v juniju 1970, sprejel častno predststvo naših žalnih proslav. Ob tej priložnosti je tudi pred spomenikom Osvoboditelja San Martina imel slavnostni govor, v čast naših pobitih protikomunističnih borcev.

Naj počiva v miru! Prizadetim pa naše iskreno sožalje.

BARILOČE

Bariloški Slovenci in 29. oktober!

Dokaz da narodno še živimo, je lepo uspehi kulturni večer posvečen našemu narodnemu prazniku 29. oktobra.

Zbrali smo se v našem domu v Planinskem Stanu. Postaven fant v spremstvu dveh deklet, v narodnih nošah je prinesel belo modro rdečo slovensko zastavo in tako otvorili prirediteljev. Zadonela je pesem Naprej za zastavo slave, nato govor g. predsednika Jermara, ki je poudaril pomen tega praznika za nas Slovence tako važnega, ter zaključek s himno „Hej, Slovenci“.

Sledilo je skriptično predavanje g. Arkoze z barvnimi diapozitivi o lepotah Slovenije, o čemer se lahko pohvalno izrazimo, radi lepe razlage in dobro izbranih posnetkov.

Če se bomo večkrat tako zbrali, bomo ohranili v nas slovensko zavest, s pomočjo slovenske pesmi po možnosti ob spremljavi harmonike, pa bomo

s tem na vse, ki se za zavod zanimajo, zanj molijo in sodelujejo pri njega vzdrževanju. Obstajati, živeti in dosežati svoj namen more le tako in zato, ker ga vzdržujejo vsa leta krščansko in narodno zavedni rojaki v Argentini, v Severni Ameriki in sploh po svetu. Vaša naklonjenost Rožmanovi ustanovi se je posebej izkazala pri tako hitri in velikodušni nabirki za tlakovanje obeh cest ob zavodu; s tem ste znova pokazali, da vam je zavod pri srcu, za nas pa je bila velikanska moralna in denarna opera. Vsa leta čutimo do vas veliko hvalečnosti. In danes se vam hočemo zahvaliti.

Spoštovani predstojniki, dragi starši in rojaki! Bog daj zavodski vzgoji blagoslov, da bi vsak zavodarj vrazil slovenskemu človeku vsaj nekaj verske in narodne zavesti, ki mu jih je skušal vcepiti zavod v letih vzgoje!

Govor inž. Jožeta Zaklja

„Zopet smo se zbrali v Adroguju, v tem škofovem zavodu, ki je obenem tudi naš zavod. In ko pravim naš mislim na bivše zavodarje, na vse one, ki so tod preživeli eno, dve, tri ali več let svoje mladosti, in v imenu katerih bi rad spregovoril nekaj besed.

Dvajset let je minilo, zavod je prehodil lepo pot. Dal je sadove, ki počasi postajajo otipljivi. V njem je prejemalo vzgojo 180 bivših zavodarjev, poleg 25, ki so še v zavodu. Vsi bivši zavodarji se veselimo ob tem dogodku, navdaja nas radost, ko vidimo, da ustanova, ki je bila pred leti tudi naš dom, danes napreduje, raste v širino in višino, in upamo, da bodo naše družine razumele važnost tega zavoda in ga znale izkoristiti, v dobro svojim sinovom z izpolnitvijo človečanske, verske in narodne vzgoje ter splošne izobrazbe — v zavodu.

Danes, ko pregledujemo dvajset let

našim najmlajšim prikazali lepoto Slovenije, sami sebi pa pričarali košček daljne domovine, katere sinovi smo, kot pravi pesem, „Saj sinovi smo Slovenije, naše lepe slavne matere“, le tako bomo upravičeno ponosni na rod in zemljo iz katere izhajamo in o nje lepoti tako radi pripovedujemo.

Končno je tudi k nam ob Nahuel Huapi prišla zelena pomlad; sonce prijetno greje, dasiravno so vrhovi gora še vedno pokriti z debelo snežno odejo, ki omogoča še vedno možnost smučanja.

Vsem bralcem in uredništvu Svobodne Slovenije pošilja planinske pozdrave

Peter Arnšek

SAN JUSTO

V sklopu sestankov, ki jih prireja Zveza žena in mater, je bilo predavanje (24. oktobra) gđc. Vlade Remec, o današnji modi. Predavanje je bilo zelo zanimivo in poučno, saj so žene in dekleta izluščile iz njega mnogo koristnih idej o modi obleke, ki je zunanji izraz ženske duše. Obleka naj bo kar mogoče kvalitetna in preprosta, ne sme pa žaliti čuta dostojnosti tistih, ki jo nosijo, kot drugih, ki jo srečujejo. Obleke, poceni v blagu in kroju so muhe enodnevnice, ki letajo in umirajo ob estetskem užitku prave mode. Gđc. Remecovi v imenu prirediteljice in poslušalk — iskren Bog plačaj!

MIRAMAR

Smrt Gornikove mame

Zopet je posegla smrt med miramarske Slovence. To pot nam je vzela Gornikovo mamo. 20. oktobra je v naročju najmlajšega sina izdihnila svojo dušo.

Čeprav je bila mati že dolgo let bolna, je ta novica vse Slovence težko prizadela.

Pokojna se je rodila leta 1905 v Zamostecu pri Sodražici. Kot mlado dekle se je poročila z zidarskim mojstrom Francetom Gornikom. V Zimarricah sta kupila prijetno hišico. Tam sta se jima rodila sin France in hčerka Nežka, dočim je bil sin Janko rojen v Spittalu, kjer je družina preživela begunska leta.

Leta 1949 se je rajnica z možem in družino naselila v Argentini. Nekaj časa so vsi skupaj živeli v Buenos Airesu. Potem pa sta mož in sin France dobila delo v Miramaru. Tukaj so si kasneje tudi postavili svoj dom. Mama je nad vse ljubila rože, zato je marsikdo občudoval njen lepi vrt.

Pred tremi leti jo je hudo prizadela nesreča moža, ko se je ponesrečil pri delu. Od takrat je onespobilen za delo.

V slovenski skupnosti je bila zelo priljubljena zaradi svoje vesele narave. Zlasti je bila rada pri slovenskih prireditvah, ker je tako rada pela naše lepe pesmi. Dokler je še kaj mogla, je rada pomagala pri delu v skupnosti.

Za vedno je zaspala predvidena s svetimi zakramenti, katere ji je podelil gospod Koman. Vsi Slovenci smo jo spemili na zadnji poti ob navzočnosti g. Komana, ki je tudi opravil pogrebne obrede.

Rajna zapušča v Argentini moža Franceta, hčerko Nežko z družino, sina Franceta z družino in sina Jankota. Vsem prizadetim pri tako težki izgubi

Vsak teden ena

BALADA

Josip Murn Aleksandrovič

*O Damijan, Damijan,
ne bodi vendar preveč bolan.*

*Pošljem ti rajši vinca pit,
da potolažim sosedu te skoz zid.*

*Meni ni tudi nič kaj lahko,
pa da bi skoro mi že bilo!*

*Takrat potrkam, Damijan, ti na zid,
takrat bom mandeljnov in življenja sit.*

naše sožalje, rajnici pa naj bo lahka argentinska zemlja.

Za vse miramarske Slovence

Ani Marolt

PO ŠPORTNEM SVETU

Odbojarska ekipa River Plate je po dolgem presledku spet osvojila naslov prvaka buenosaireske odbojarske zveze. V zmagovalni ekipi igra tudi naša rojaka Bogdan in Franc Kosančič, ekipo pa trenira rojak Karel Lojč.

Na sredozemskih igrah, ki so bile letos v Smirni v Turčiji sredi oktobra, je prvo medaljo — srebrno — priborila za Jugoslavijo plavalka Splitčanka Ana Boban na 200 m mešano, drugo srebrno pa tekoatlet Herencič iz reke v dvigalju uteži v lahki kategoriji. Bobanova je preplaval v času 2,37,1. Herencič je pa dvignil v treh načinih 405 kg. Jugoslovanski športniki so imeli tudi precej možnosti za uvrstitev v nogometu in seveda v košarki.

Jesenjski hokejski so v prvi tekmi za pokal evropskih hokejskih prvakov premagali avstrijskega prvaka KAC iz Celovca so 4:1. Seveda daje en gol prednosti kaj malo upanja, da bi z večjim zaupanjem čakali na povratno tekmo v Celovcu. Kljub temu pa so bili tako strokovnjaki kot ljubitelji hokeja prijetno presenečeni nad borbenostjo Jeseničanov, ki so prvo tretjino izgubili z 1:3, ostali pa dobili z 2:0 in 2:1.

POPRAVEK

V našem poročilu o prazniku slovenskega zavetišča v zadnji številki je ime inž. Emila Eckerja pomotoma izostalo. S tem lojalno popravljamo, ker g. inž. Ecker vodi tehnične posle že od prvega dne in se mu s tem tudi zahvaljujemo.

19. MLADINSKI DAN

Preteklo nedeljo je bil na Pristavi v Castelarju 19. dan vse slovenske mladine v Argentini. O lepo uspehi prireditvi bomo obširno poročali v priložni številki našega tednika.

SVETA BIRMA SLOVENSkih OTROK

V nedeljo, 21. novembra, ob 8.30 bo v ukrajinski stolnici, ulica Ramón Falcón 3960 (dve kvadri od Slovenske hiše), sveta birma za slovenske otroke. K lepim obredom v slovenskem jeziku in k somaševanju vsi lepo vabljeni.

življenja tega zavoda in obujamo spomine, pa ne moremo mimo njih, ne da bi zbudili v nas občutje zahvale do vseh tistih, ki so poklicali zavod k življenju in ga vodili. Bog vam bodi plačnik za ves trud, ki ste ga skozi leta doprinašali za nas, gojence.“

Govor g. R. Kinklja v imenu staršev

G. Rajmund Kinkelj se je v imenu staršev sedanjih zavodarjev zahvalil predstojnikom zavoda za vzgojo, katere so bili ali so še deležni njihovi sinovi v Rožmanovi ustanovi. Močno je poudaril vzgojni pomen „Zavodarija“ za leposlovno oblikovanje gojencev. V znak zahvale je g. Kinkelj v imenu staršev podaril g. rektorju veliko stensko fotografijo (motiv: pastir na planini s čredo ovac) in pravtako g. špiritualu (motiv: narciso polje s Triglavom v ozadju).

Obe sliki je oskrbel g. Keber, ki je tudi podaril veliko stensko fotografijo za žrebanje, katerega izkupičke je podaril zavodu (motiv: Bariloche, Llaolao, Puerto Pañuelo). G. Keberu se za letošnjo in lansko naklonjenost iskreno zahvaljujemo!

„Poslednje ustoličenje“

Po govoru g. Kinklja je sledila res veličastna vpriporitev na prostem „Poslednjega ustoličenja“. Delo Fr. Brenka je za to priložnost priredil, in skupaj z režijo nosil vso težo priprav in izvedbe g. Marijan Willenpart, veliki prijatelj zavoda in prav s svojim neumornim delom pri zavodskih prireditvah tudi velik dobrotnik ustanove.

Pri vpriporitvi „Poslednjega ustoličenja“ je nastopilo nad 60 oseb. Med temi so med glavnimi vlogami kot gostje nastopili prijatelji iz Slovenskega gledališča (gg. Borštnik, Jerebič St. idr.), zbor ge. Marije Fink-Geržiničeve, bivši zavodariji (Janez Jelenc, Janez

Mežnar, Polde Malalan idr.), zavodariji (Janez Vasle, Matjaž Jerman, Štrubelj, Pavšer idr.). Igra v celoti in posamezne vloge bi zaslužile posebne omembe. Celota kot taka je pri vodstvom g. Willenparta ustvarila res mogočen prikaz poslednjega ustoličenja leta 1414. Namerna razlika je bila v tem, da je režiser spremenil igro v tragedijo; medtem ko se namreč pri Brenku Juri vrne in poroči z Mojco, pa se tu ne vrne, marveč poroči z grajsko damo. Posebno močno so misli, ki poudarjajo ljubezen do zemlje, do domačije in potrebnost sloge. Pri tehničnem vodstvu in maskiranju je sodeloval Frido Beznik; za zvočne naprave in efekte je skrbel Fr. Willenpart. Posebej je treba omeniti obleke, ki jih je izdelala oz. prikojila ga. Milena Kovačič ter vsa družina Willenpart. Koliko dela je bilo potrebno, da je bila dosežena tako bogata slikovitost! Hvala vsem sodelavkam in sodelavcem! Kljub temu, da ni vsak igralec in sodelavec posebej omenjen, naj bo vsak prepričan, da so rojaki z velikim zadoščenjem sledili predvajanju zgodovinskega ustoličenja in odnesli v srcih obnovljeno željo, da bi skoraj mogli obnoviti ustoličevanje slovenskih volij po svobodni izbiri naroda!

Po predstavi so se rojaki še precej časa zadržali v večernem somraku na zavodskem vrtu. Dragi rojaki! Prihodnje leto vas spet pričakujemo! Za šolsko leto 1972 pa se priporočamo staršem, ki imajo sinove za 6. in 7. razred ljudske šole ter za gimnazijo, da pošlje te fante v Rožmanov zavod! Tako boste pomagali svojim otrokom; zavodu boste omogočili okolje in vsa skupnost bo tako prejela močnejši pritok vernih slovenskih fantov. Naj nas pri tem podpira zgled in priporočila ustanovitelja zavoda, našega pokojnega škofa Gregorija Rožmana!

Bivši zavodar

OBVESTILA

PETEK, 12. novembra 1971:

Pod okriljem Slovenskega planinskega društva v Buenos Airesu bo imel ob 20 v mali dvorani Slovenske hiše skoptično predavanje g. Peter Skvarca o odpravah na kontinentalni led v letih 1970 in 1971.

SOBOTA, 13. novembra 1971:

V Slomškovem domu ob 20 srečanje s slovenskimi ustvarjalci in književniki. Združeno bo s slovesno večerjo ob desetletju jubileju Slomškovega doma. Pri programu sodeluje SPZ Gallus.

Izlet vseh slovenskih osnovnih šol v Ranelagh, župnija Nuestra Señora de la Merced. — Dohod: Od križišča Florencio Varela po Camino Gral. Belgrano do križišča Ranelagh, nato po cesti Antartida Argentina dva kilometra na levo do prve asfaltirane ceste, nato 600 metrov po tej cesti do župnijske cerkve.

V Slovenski hiši zaključek srednješolskega tečaja ravn. Marka Bajuka. Dijaki se zberejo ob 16.30 v razredih. Na programu je razdelitev spričeval, zatem blagoslovitev zastave in zaključna sv. maša.

ČETRTEK, 18. novembra 1971:

Liga žena Mati v San Martinu ima ob 18.30 svoj redni sestanek v domu. Vabljeni vse gospe iz San Martinu na razgovor o božičnici in o izvolitvi nove voditeljice Lige.

SLOVENCJI PO SVETU

ZAMBIJA

O delu misijonarja Tomazina Številni slovenski misijonarji orjejo Kristusovo njivo v Zambiji. Med njimi je gotovo eden najbolj delavnih p. Lovro Tomazin. O tem gotovo pričla list slovenskih misijonarjev „Iz sočine Zambije“ od septembra letošnjega leta, v katerem med drugim zanimivim čtivom lahko beremo, da pater Tomazin uspešno izvaja svoj načrt: zgraditi 6 cerkva v svojem velikem misijonu Katonwe. — Če povzročeni, za tretjo pa so vaščani pričeli delati opeko.

Misijonarju Lovrotu Tomazinu, kakor tudi ostalim zambijskim misijonarjem, želimo pri njihovem delu obilo uspeha in božjega blagoslova.

BOŽIČNE IN NOVOLETNE KARTICE

Ze lanske leto je Zveza slovenskih žena in mater izdala kartice za božična in novoletna voščila z ilustracijami umetnice Lare Remčeve. Namen izdaje teh kartic je dvojen: nuditi našim ljudem slovenske motive in slovensko besedilo za tradicionalna voščila; čisti dobček od izkupička bo služil v dobrodelne namene.

Ilustracije za izdajo letošnjih božičnih in novoletnih kartic je poklonila Zvezi ga. stud. arh. Jožeka Debeliak-Zakelj, ostalo skrb in delo za izdajo pa je ljubeznivo sprejela ga. prof. Jana Peternel-Dobovšek. Torej je ta izdaja v rokah dveh mladih žena. Letošnje kartice imajo poleg slovenskega tudi kasteljansko besedilo.

Božične in novoletne kartice se dobijo v Slovenski hiši in pri odbornicah Zveze slovenskih žena in mater.

Za dobro voljo

Pri mesarju

„Glejte, kakšnega piščanca ste mi dali. Eno nogo ima krajšo od druge.“

„I no, saj ga boste menda pojedli, ne pa plesali valčka z njim.“

V restavraciji

„Natakar, ti raki niso sveži!“

„So, gospod, pravkar so prišli iz morja.“

„Ampak najbrž peš.“

Prefriganost

„Če veš, kdo ti je ukradel avto, zakaj ga ne prijaviš?“

„Čakam, da ga bo prebarval.“

Tekstilni delavci zapuščajo stroko, ker ne zaslužijo niti toliko, da bi se pošteno oblekli.

Nekateri zavežejo zastavo v voz, da ne bi pozabili na domovino.

NEDELJA, 14. novembra 1971:

V Slovenskem domu v Berazategui obletnica doma.

V Carapachayu ob 11.30 sv. maša; popoldne ob 17 roditeljski sestanek.

SOBOTA, 20. novembra 1971:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 18.30 roditeljski sestanek s predavanjem g. Marka Kremžarja: Mladina pred izbiro. Poleg staršev vabljeni tudi ostali rojaki, zlasti še dekleta in fantje.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 20 članski asado ob zaključku poslovnega leta.

V Slovenski hiši ob 15.45 izpiti teološkega tečaja.

ČETRTEK, 25. novembra 1971:

V Slovenski hiši redni mesečni sestanek Zveze slovenskih žena in mater ob 16.30. Predaval bo g. Tone Rant o vzgoji otrok v dobi od 12. do 18. leta.

NEDELJA, 12. decembra 1971:

V Našem domu v San Justu Tombola.

DRUŠTVENI OGLASNIK

11. novembra bo seja izvršnega odbora Zedinjene Slovenije.

Sestanek referentov Zedinjene Slovenije bo 18. novembra ob 20 v prostorih Zedinjene Slovenije.

19. novembra bo seja upravnega sveta Zedinjene Slovenije ob 20.

Dne 19. novembra ob 20 seja zveze okrajnih šolskih svetov v Slovenski hiši na Ramón Falconu.

Ze sedaj opozarjamo na 6. prosvetni večer Zedinjene Slovenije, ki bo 11. decembra. Predaval bo dr. Lojze Berce o temi: „Kajenje in rak“.

Skupni izlet slovenskih šol bo 13. novembra v Ranelagh. Vse šole se zberejo do 10 na kraju izleta.

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

G. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

specialist za ortopedijo in travmatologijo

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

KREDITNA ZADRUGA S. L. O. G. A.

(Cooperativa de Crédito Ltda.)

Bmé Mitre 97

T. E. 658-6574

Ramos Mejía

ZACETEK POLETNE SEZONE 1971-72 na kinti Sloga, Del Cielito 279, Villa Udaondo, bo v nedeljo, 28. novembra t. l.

Cene: ob delavnikih 2.— pesa;

ob sobotah, nedeljah in praznikih 4.— pese; otroci članov od izpolnjenega 14. do izpolnjenega 18. leta polovična; do izpolnjenega 14. leta zastoj.

Sezonska vstopnica po 40.— pesov, za mladoletne 20. pesov.

Vstop na kinto je dovoljen samo članom Kreditne zadruge SLOGA s posebno izkaznico, katero za 1.— peso lahko dvignete v zadržni pisarni ali ob vstopu na kinto.

Na kinti bo vedno na razpolago hrana in pijača po zmernih cenah.

IZŠLA JE NOVA PLOŠČA!

Prva slovensko-argentinska, s katero se nam predstavi mladinski oktet Ivan Cankar.

Dobite jo lahko v Dušnopastirski pisarni na Ramón Falconu 4158, pri vseh članih okteta in v Slovenskem domu v Berazategui.

To soboto zvečer jo bomo poslušali pri naši slovenski radijski oddaji, Radio América.

Ker je naklada plošče omejena, je vredno, da pohitite, sicer bi bilo res škoda, da bi vi, ki vam je mar lepa pesem, prišli prepozno.

Dr. Tone Žužek
ADVOKAT

Uradije od 17.30 do 19.30.
Ponedeljek, sredo, petek

Lavalle 2331, p. 5. of. 10
T. E. 47-4852

SPOMINU

našega škofa
dr. Greg. Rožmana

bo posvečena radijska ura 13. nov.
ob 22 na Radio del Pueblo.

Poslušali bomo slovenske pesmi s pravkar izišle plošče okteta Ivana Cankarja iz Berazategui.

V nedeljo, 14. novembra, bo slovenska skupnost v Slovenski vasi v Lanusu obhajala dvanajsto obletnico prihoda slovenskih lazaristov med rojake v Slovensko vas.

Dopoldne ob 9.30 bo peta sveta maša, nato v dvorani farnega kolegija kratek program z nagovorom in pevkimi točkami in skupni vaški asado. Po asadu bodo v cerkvi pete litanije in slovesni blagoslov. Ob štirih popoldne bo tako ves program končan.

Lepo vabljeni tudi rojaki iz drugih slovenskih središč.

27. XI. 1971 ob 20. uri

NA PRISTAVI

Igra

"Učiteljica"

TOMBOLA
12. 12. 1971
San Justo

13. nov. — sv. Stanislav Kostka

ZAKLJUČEK
SREDNJEŠOLSKEGA
TEČAJA

Spored:

Ob 17 blagoslovitev narodne zastave, zatem sv. maša,
ob 18 zaključek šole — govorita Alojzij Geržinič in Milan Magister, sledi nastop petošolcev, prigrizek in zabava.

Na razpolago bo že Almanah 1971

Starši in vsi prijatelji mladine, vabljeni!

Šolski svet
Srednješolskega tečaja
ravn. Marka Bajuka

Izšla je IV. knjiga

Franc Ižanec
ODPRTI GROBOVI

„Posmrtni zagovor vetrinskih junakov“

Knjiga vsebuje

Preko 300 strani dokumentov iz let strahote:

- Pričevanja
- Črteži predaj in morišč
- Dva zemljevida slovenske Koroške
- Okoli štirideset fotografij
- Celoten pregled morišč

Najpomembnejša knjiga mora za trideseto obletnico slovenske Kalvarije v vsako slovensko hišo.

Na razpolago je v dušnopastirski pisarni, Ramón Falcon 4158 za ceno \$ 2.000.—

Prav tam dobite po nižji ceni tudi prejšnje knjige.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correo
Argentino
Central (B)

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.086.173

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1971:
za Argentino \$ 3.500.—. Pri pošiljanju po pošti \$ 3.600.—. — ZDA in Kanada 13 USA dolarjev; za Evropo pa 15 USA dolarjev za pošiljanje z avionsko pošto. — Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol.
Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 35-7213

V SLOV. DOMU V SAN MARTINU

bo v soboto, 20. novembra, ob 18.30

roditeljski sestanek

s predavanjem g. M. Kremžarja: Mladina pred izbiro. Poleg staršev so vabljeni tudi ostali rojaki in posebej mladina.

Po roditeljskem sestanku ob 20

članski asado

za vse člane in prijatelje doma ob zaključku poslovne dobe. Vstopnice po 5 novih pesov so na razpolago pri odbornicah.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827



Zedinjena Slovenija žaluje, ko je umrl velik prijatelj Slovencev

general Bartolomé Ernesto Gallo

Dragega pokojnika bomo ohranili v častnem spominu.

Gospe soprogi in sinovoma naše iskreno sožalje.



Vsem rojakom sporočamo, da nas je za vedno zapustila naša članica in botra, gospa

Neža Gornik roj. Mahar

Ohranili jo bomo v trajnem spominu.

Miramar, 20. oktobra 1971

Zahvala

Vsem, ki so obiskovali našega dragega očeta, IGORJA L. M. DOMICELJA tekom njegove bolezni, ga prišli kropit in darovali cvetje; še posebej gre naša zahvala č. g. J. Košičku za njegove obiske in tolažila sv. vere, č. g. dr. A. Starcu za vodstvo pogreba in molitve in vsem, ki so ga spremili na zadnji zemeljski poti, kakor tudi govornikom, ki so se od njega poslovili ob odprtem grobu.

Prisrčna hvala!

Ing. Jorge S. A. Domicelj
v imenu družine

Buenos Aires, 5. novembra 1971

OBLETNICA BLAGOSLOVITVE
SLOVENSKEGA DOMA
BERAZATEGUI

Nedelja, 14. novembra t. l., celodnevno slavlje

DOPOLDNE: Ob 11 bo zastopnik mladine prižgal plamenico slavlja.
Dviganje zastav
Sv. maša, ki jo bo daroval preč. g. msgr. Anton Orehar
Pozdrav gostov
Kosilo

POPOLDNE: Ob 4 nastop mladine v pestrih točkah.

Storili bomo vse, da vam bo lepo v prijetni senci zelenja in cvetju ob blejskem otoku z dobro pijačo ob skrbni postrežbi.

Pridite gotovo!

Pričakujemo vas!

Dohod: S postaje Constitución z vlakom do Berazategui na postaji Berazategui vzemite kolektiv 300-B do calle 1 in 35 in izstopite 3 kvadre za cerkvijo V. España; ako pridete pa z lastnim vozilom po ruti 2, zavijte po cesti, ki vodi v Berazategui. Dom je 3 kvadre pred cerkvijo Villa España; vedno na cesti 1 in 35.

Spoštovanje do naših mučencev nam naroča podpreti Slovensko zaveetišče